

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušítkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **D. C.**
státní příslušnost Moldavská republika
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
sídlem Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2023, č. j. OAM-422/LE-VL17-VL13-PS-2023, ve věci zajištění cizince,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 20. 4. 2023 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců do 8. 8. 2023. Žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I.Ch.

v žalobě namítal, že žalovaný se v jeho případě nesprávně a nedostatečně zabýval posouzením možnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalobce má v ČR partnerku, se kterou společně žili a pobývali v Hradci Králové. Partnerka nadále bude žalobci poskytovat ubytování a stravu. Žalobce by rád pomohl partnerce a byl jí oporou, neboť jí zemřela maminka. Žalobce byl a je připraven spolupracovat se státními orgány při realizaci zvláštního opatření a je vědom si svých pochybení v minulosti. Na území ČR chce žít legálně, proto požádal o mezinárodní ochranu a s partnerkou chtějí uzavřít manželství.

2. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podle žalobce nezabýval žádnými individuálními, objektivními a oprávněnými důvody zajištění žalobce ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalovaný pouze paušálně a formalisticky konstatoval, že žalobce nemá k ČR žádné vazby a všechny rodinné příslušníky má v Moldavsku a Německu. Podle žalobce neexistují oprávněné důvody se domnívat, že by v ČR na adrese uvedené v žalobě nevyčkal do doby skončení řízení o mezinárodní ochranu.
3. Žalobce dále namítl absenci řádného odůvodnění uložení maximální zákonné délky uložené povinnosti zajištění, když ji odůvodnil pouze obecně a formulářově a napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.
4. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a obsah správního spisu, přičemž následně argumentoval shodně s obsahem napadeného rozhodnutí. Uvedl, že ve věci žádosti žalobce o mezinárodní ochranu bylo rozhodnuto dne 27. 4. 2023 tak, že tato nebyla žalobci udělena.
5. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce byl na území České republiky, v Hradci Králové dne 3. 1. 2023 v souvislosti s přestupkovým řízením přestupku žalobce proti majetku v OD Tesco kontrolován Policií České republiky, přičemž bylo zjištěno, že pobývá na území ČR nepřetržitě od 23. 1. 2020 doposud; nemá žádné oprávnění k pobytu, o žádné ani nežádal. Rozhodnutím Policie České republiky ze dne 4. 1. 2023 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění se stanovením doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU v trvání 2 let. Dále byl žalobce rozhodnutím Policie České republiky ze dne 6. 4. 2023, č. j. KRPH-37333-2/ČJ-2023-050022, zajištěn za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na 40 dnů, a to poté, kdy byl žalobce dne 5. 4. 2023 kontrolován hlídkou Policie ČR a bylo zjištěno, že mu bylo uloženo zmíněné správní vyhoštění s dobou vycestování stanovenou do 3. 2. 2023. Dne 10. 4. 2023 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný následně rozhodl dne 11. 4. 2023 napadeným rozhodnutím o zajištění žalobce. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl skutkové okolnosti týkající se okolností příjezdu a pobytu žalobce na území České republiky a z dosavadního jednání žalobce dovodil existenci zřejmého nebezpečí, že bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo zapříčiněno snahou vyhnout se mu, přičemž žalobce mohl o mezinárodní ochranu požádat již dříve. Stejně tak nepovažoval žalovaný za účinné uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, neboť z dosavadního jednání žalobce je zřejmé, že by jeho propuštěním byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a že nelze rozumně předpokládat, že by náhle změnil své jednání a respektoval zvláštní opatření, která by mu správní orgán uložil.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a to v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a

dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu.

7. Předmětem přezkumu ze strany krajského soudu bylo rozhodnutí o zajištění žalobce coby žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
9. Podle § 47 odst. 2 téhož zákona může žalovaný rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu).
10. Nosným žalobním bodem je nesouhlas žalobce s tím, jakým způsobem žalovaný posoudil a odůvodnil v jeho případě (ne)možnost využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
11. Podle přesvědčení krajského soudu jsou úvahy žalovaného týkající se nezbytnosti zajištění, včetně hodnocení nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, dostatečné, přezkoumatelné a ob stojí v konfrontaci se žalobními námitkami. Žalovaný správně poukázal v první řadě na to, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až po uložení správního vyhoštění, resp. následného zadržení Policií ČR a zajištění za účelem správního vyhoštění, kdy již měl žalobce uloženo správní vyhoštění a stanovenou dobu k vycestování, kterou nerespektoval a z území ČR dobrovolně nevycestoval. Uvedená skutečnost nebyla mezi účastníky sporná. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Není tedy důvodná námitka žalobce stran posouzení důvodů zajištění žalobce.
12. Krajský soud pouze zdůrazňuje, že podle citovaných zákonných ustanovení má před zajištěním cizince v zařízení pro zajištění cizinců přednost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu (uložení povinnosti cizinci zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit ve stanovené době). Lze také poukázat na to, že důvody zajištění budou zpravidla odlišné od důvodů, pro které nelze účinně uplatnit zvláštní opatření. Nicméně ve vztahu k důvodu zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu je třeba poukázat na to, že vztahem tohoto ustanovení a ustanovení § 47 zákona o azylu (zvláštní opatření) se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudcích, které jsou dostupné na jeho webových stránkách www.nssoud.cz. V rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že při posouzení účinnosti zvláštních opatření nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze

zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. V rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018 – 32, Nejvyšší správní soud nepovažoval za nesprávný postup, kdy žalovaný správní orgán zčásti ztotožnil důvody pro samotné zajištění s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření. Jakkoli nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější, než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.

13. Uvedené závěry aplikoval krajský soud na poměry projednávané věci se závěrem, že žalovaný nepochybil, pokud ztotožnil důvody pro samotné zajištění s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření. Závěry žalovaného nelze vnímat izolovaně a nepřipustně je vytrhávat z obsahu celého odůvodnění. Žalovaný se zabýval pobytovou historií žalobce a z kontextu celého odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že důvodem, pro který dospěl k závěru o nutnosti jeho zajištění, včetně neúčinnosti zvláštních opatření, je kromě účelového podání žádosti, také nerespektování právního řádu žalobcem. Uvedené skutečnosti i podle přesvědčení krajského soudu odůvodňují závěr, že zvláštní opatření by v tomto případě nebyla účinná a důvody zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu existují. Žalobcova argumentace stran jeho snahy o pomoci partnerce, která mu nadto zajistí pobyt i stravu je optikou uvedených závěrů nepřipadná.
14. Krajský soud neshledal jako důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti stanovené délky zajištění. Žalovaný se na str. 4 napadeného rozhodnutí podrobně zabýval stanovenou dobou zajištění žalobce a srozumitelně odůvodnil, na základě čeho stanovil maximální dobu zajištění. K tomu lze nadto dodat, že Nejvyšší správní soud dovodil, že v případech zajištění podle § 46a zákona o azylu může žadatel o mezinárodní ochranu v zajištění požádat žalovaného o opětovné posouzení důvodů zajištění dle § 46a odst. 10 zákona o azylu, změní-li se podstatnou měrou skutkové okolnosti, a to i v případě, kdy je proti rozhodnutí o zajištění podána žaloba, o níž doposud nebylo rozhodnuto (blíže např. viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 7 Azs 426/2019-38 a ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019 - 53). O tomto právu byl žalobce řádně poučen v rozhodnutí žalovaného a bude na něm, zda uvedené možnosti využije.
15. Krajský soud uzavírá, že k zajištění žalobce měl žalovaný dostatečnou oporu ve zjištěném skutkovém stavu, žalovaný měl dostatečné podklady k závěru, který v napadeném rozhodnutí vyslovil a rozhodnutí bylo náležitě odůvodněno, a to i ve vztahu k § 47 zákona o azylu, potažmo k otázce stanovené lhůty zajištění. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 2. května 2023

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.

samosoudce